

CSINTA SAMU 2018.07.30 23:49 Frissítve: 2018.07.31 00:27

Hiénák nyara –

Csinta Samu publicisztikája

Aki változatlanul úgy tartja, hogy a nyár a futballban egyenlő a vakációval, annak azt üzenem, érdemes sürgősen átgondolnia az álláspontját. Mert a labdarúgás bizony akkor sem számít civil foglalatosságnak, ha amúgy a földkerekség lakosságának jelentős része titkos mesteredzőként éli életét, és bármikor tuti megoldása lenne akár a magyar foci azonnali felvirágoztatására is. Nemcsak a vb-k idején van ez így, bár egy ekkora világesemény kétségtelenül az érdeklődésmaximalizálás felé tolja a témát. Felhívom azonban a közfigyelmet, hogy az oroszországi torna legforróbb pillanataiban is rendre helyet kértek maguknak azok a hírek, amelyek a további dolgos hétköznapiakat látszottak meghatározni. Konkrétan, hogy ki merre, miért, mennyiért, s ha igen, miért nem.

A nagy nyári futballnépvándorlás térképét és természetrajzát korántsem könnyű felvázolni. Elsősorban azért nem, mert nagyon sok esetben a tények igazából egészen mások, mint amilyenek látszanak. Az állítás még azok esetében is igaz, akiknek mindennapjai folyamatosan tűző rivaldafényben zajlanak, akik életpályáját fillérre beárazta a piac, és akiknek üzleti értékéről azt is tudhatjuk, hogy provokatívan csillagászati vételárukat hány nap alatt termeli ki a nevükkel ellátott mezek eladása. Azt azonban sohasem fogjuk megtudni, mi rejlik igazából például Cristiano Ronaldo Torinóba költözése mögött, pedig a szurkolói kíváncsiságot annyira egyszerűen ki lehetne elégíteni egy szaftos kis sztorival.

A jólértesültség igénye örök és emberi. Az emberek ugyanis változatlanul utcasarkon, kocsmapultnál vagy templomból kijövet bámulatosan tájékozott fórumokon tárgyalják meg a legfrissebb infókat, az idők legfeljebb annyiban változtak: az „azt mondják” fordulat mögött többnyire már nem a zuhany alá bejáratos hírtulajdonos áll. A szerepet átvette a televíziók, világhálós oldalak sokszor azonosítatlan eredetű információzuhataga, amellyel szemben szinte lehetetlen vállalkozás talpon maradni. De ma már nemcsak CR7-tel kapcsolatban éltetik bennünk a mindentudás képzetét. A jelen való világának igazi kihívása immár sokkal inkább az, ki tud meg minél többet az elsősorban a kelet-európai bajnokságokba készülők zenijelőtekről. A futballban külön iparág alakult ki azt a játékosréteget megcélozva, amely még súrolva a névtelenség határát igyekszik minél piacképesebb képet kialakítani önmagáról. Még azon az áron is, ha néhány állítás köszönőviszonyban sincs a valósággal.

Alig közeledik a végéhez bajnokság tavaszi idénye, máris gondos tekintetek pásztázzák a világhálón a világfalut. A látvány kísértetiesen hasonlít egy piacra, ahol az „áru” ma már ritkán hever csak úgy, csomagolás – még inkább díszcsomagolás – nélkül. Többnyire cuccos video-összeállítások kínálják magukat, profi főcímek, ütős, adrenalinszint-növelő zene, esetenként – ha tévéközvetítésekből származnak a kivágások – alaposan felhúzza a szpíker műeksztázisa. A szerkesztő ritkán esik a pazarlás bűnébe, a kínálat három-négy jó megmozdulás különböző kameraállásból származó többszöri ismétlésére szorítkozik, az érdekelt megfigyelő minél hosszabban nézi, egyre gyorsabbnak látja a csatárt, magabiztosabbnak a kapust, kérlelhetetlenebbnek a védőt. A végén pedig egyszer csak ott találja magát a káprázattal, hogy drágakőre bukkant, amit csak az a furcsaság kezd ki egy kevéssé: miként lehetséges, hogy ezt a csodajátékost még nem fedezte fel az egész scouterármádiát mozgató nagy klubok valamelyike?

Iszik egy korty hideget, borogatást tesz a homlokára, s amikor a pulzusa kezd visszatérni a normálshoz, immár kissé önmagában is kételkedve tekeri újra az elejére a felvételt. Igyekszik elvonatkoztatni a riporter üvöltésétől, megpróbálja a célszemélyt azonosítani a pályán, mielőtt hozzá kerülne a labda. Nini, most bukkan fel a kép jobb sarkában, egyedül kocog visszafelé, miközben a közvetlen ellenfelének tekinthető balhátvéd zavartalan magányban integetve kéri a labdát a középpályástól. Amikor az átadás elindul feléje, emberünk is gyorsít egy keveset, de már semmit sem tehet a beadás ellen. Amit viszont kifejelnek a védők, épp a megfigyeltünk felé, róla viszont épp a balhátvéd marad le, s így ő megiramodhat az ellenfél kapuja irányába. A továbbiak már stimmelnek, emberünk jó érzékel veti be a megkerülő cselt, a keresztező középhátvéd pedig már csak nézheti, amint a kifutó kapus mellett a csatár a jobb alsó sarokba gurítja a labdát. Szóval kissé gyanús az eleje, de ennyiből képtelenség megállapítani, hogy fizikai problémákra vagy fegyelmezetlenségre vezethető-e vissza a gólt megelőző akciónál tapasztalt lazaság. Jöjjön hát, majd a helyszínen minden kiderül.

Repülőjegy megy, játékos érkezik. Ha nem ez az egyedüli ajánlata, talán próbaperiódusra is, de kezdetben többnyire hallani sem akar róla, minimum egy évre szóló szerződésről tárgyal, amely meghosszabbításának lehetőségét saját opcióként kívánja meghatározni. Elvégre nacionáléjában ott szerepel, hogy anno hazája ifjúsági válogatottjánál is szóba került a neve, az pedig, hogy fél éve nem focizik a dán másodosztályban, csakis azzal magyarázható, hogy a játékról alkotott elképzelése nem egyezik a télen érkező új edző meglátásaival, aki azóta gonosz módon mellőzi őt. Egy másik közkedvelt változat szerint azért nincs játékban, mert amint bejelentette nyári távozási szándékát, a stadion közelébe sem engedték. De ő azért edzett, rendszeresen futott a közeli parkban, megfelelő állapotban van, kész életét és vérét adni az iránta érdeklődő, őt megbecsülni hajlandó új klubért. Majd meglátják.

Az orvosi vizsgálat eredményei ugyan nem túl meggyőzőek, de az utazás fáradalmai, ugyebár, meg az új környezet, a szokatlan ételek és az óhatatlan izgalom... Az első edzésre mindenki

maximálisra hangolt érzékszervekkel megy, kézügyben minden korábbi pozitív és negatív emlékekkel a valóban kitűnő vételnek bizonyuló játékostól egészen addig a futballistáig, aki az első, átlagos intenzitású edzés végén a máját is kiköpte. Igaz, hogy három hónap múlva megőrült érte a közönség. Két-három edzés alatt aztán többnyire kiderül, hogy maga a megváltó érkezett-e a csatársor jobb oldalára, esetleg olyan játékos, akinek egyelőre tíz perc is sok lenne, de jó eséllyel felépíthető.

Mint ahogy az is, hogy sürgősen el kell köszönni tőle. Ez többnyire nem sikerül zökkenőmentesen, aki úgymond próbára érkezett, az is szeretne némi pénzzel indulni új desztinációk felé. A közhírré tétel meglobogtatásával többnyire hamar dűlőre lehet jutni, bár ezen a ponton már többnyire megjelennek a hiénabőrbe bújt érdekvédők, úgy is, mint ügynökök. Akik eredetileg nem is szerepeltek a képletben, hiszen a labdarúgó függetlenként indította a tárgyalásokat. Most azonban felvetődik a játékos hírneve rongálásának tényállása, mert hát hogyan lép majd tovább, ha, mondjuk, a bolgár első osztály kilencedik helyezettjénél nem tartanak igényt rá. Mert persze vannak még lehetőségek talonban, előlük vette el az időt ez az üresjáratnak bizonyuló kiszállás a világ végére, bár sose hallott volna róla.

A piaci pultok pedig egyre üresebbek, időnként még előkerül ugyan néhány, korábban már elkelt, most újrafényezett paradicsom, frissítő spriccel ellátott paprika, de már egyre inkább érezni a záróra fuvallatát. A játékosbeszerzésért felelősök naponta hajba kapnak egymással, miközben párhuzamosan pásztázzák egymás udvarát, hogy elkezdődjenek az itt fölöslegesnek tetsző, ott azonban még bevethető játékosok sorsa fölötti egyezkedések. A bajnoki rajtnál viszont már csupa optimista, a korábbinál jobb szereplésben bízó szakember licitálja túl egymást a derűlátásban. És megesküszik, hogy videó alapján soha többet, inkább a mókuserékből már unalomig ismert régieket kell megfűzni. És így tovább, míg a tulajdonosi körben meg nem jelenik a legutóbbi lottóhúzás nyertese.

Ez utóbbi azonban aránylag ritkán fordul elő.